

สรุปความรู้จากการพัฒนาตนเองonlineในวันที่ 16, 18, 19 มีนาคม 2564

หัวข้อเรื่อง เด็กกับโรคขาดธรรมชาติ

ณ สถาบันชาติเพื่อพัฒนาเด็กและครอบครัวมหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้สรุป อาจารย์ กันทิยา ลีประเสริฐ

เด็กกับความเสี่ยงจากธรรมชาติ ธรรมชาติแปรปรวนและการขาดธรรมชาติ

โรคขาดธรรมชาติ คือคนที่ขาดปฏิสัมพันธ์กับธรรมชาติส่งผลให้เกิดความเสื่อมสุขภาพะทั้งทางกาย จิตใจ และสังคม มักเกิดขึ้นในวัยเด็กส่งผลถึงวัยผู้ใหญ่ และ ตลอดอายุขัยเด็กกับความเสี่ยงจากธรรมชาติ ได้แก่ ฝนน้ำ อุบัติเหตุถูกรถชน ความร้อนสูงเกินขนาด ไฟผ่า ภัยจากสัตว์ ภัยจากพืช ภัยธรรมชาติ ตกต้นไม้ เด็กต้องได้รับการเรียนรู้การสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับสิ่งแวดล้อมแต่บางครั้งมีเบื้องหลังธรรมชาติที่ไม่ใช่ธรรมชาติ:วิถีชีวิตที่มีข้อจำกัดต่อการจัดการพื้นที่ปลอดภัยรอบตัวเด็ก โลกมีธรรมชาติ ดังนั้น ผู้ใหญ่พาเด็กๆ เติบโต ตามธรรมชาติการเรียนรู้ มุ่งส่งเสริมพัฒนาการตามธรรมชาติในระยะยาว เด็กๆ มีภูมิคุ้มกัน มีแรงขับเคลื่อนใฝ่รู้และอดทนต่อการเรียนรู้ มีพลังของความฝัน ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการและธรรมชาติเป็นส่วนหนึ่งในการเจริญเติบโตของเด็ก

โรคขาดธรรมชาติ คือภาวะความกลัวของพ่อแม่ที่จำกัดเด็กไม่ให้เข้าถึงธรรมชาติและควมลุ่มหลงในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ของเล่นพลาสติกทำให้เด็กอยู่ในร่มมากขึ้น ของเล่นพลาสติก-อิเล็กทรอนิกส์-วงจไฟฟ้าต่างๆ ก็มีส่วนให้เด็กใช้เวลาในร่ม-ในบ้าน-ในอาคารได้ยาวนานมากขึ้น ควบคุม-เพลิดเพลิน-พึงพอใจได้มากขึ้นและทำให้เด็กแปลกแยกหนีห่างจากธรรมชาติมากขึ้น เด็กจะใช้เวลา90%ของเวลาในชีวิตอาศัยอยู่ในร่ม เจอแสงแดดน้อย สูดอากาศปกติจากธรรมชาติได้น้อยลง รู้จักโลกธรรมชาติผ่านห้างสรรพสินค้า พิพิธภัณฑ์และสื่อใช้เวลากับหน้าจอ สื่อ เทคโนโลยีมากขึ้นไป กิจกรรม ของใช้ ของเล่นเด็ก มักทำให้เด็กนั่งเฝ้าหน้าจอ ธรรมชาติเป็นโลกข้างนอก แยกแยก วิถีชีวิตสมัยใหม่ออกแบบให้ทำทุกอย่างในร่มได้ พื้นที่กลางแจ้งมีน้อยลง อันตรายมากขึ้น ดังนั้นการพาลูกเล่นนอกบ้านเพื่อสัมผัสกับธรรมชาติให้มากขึ้น กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ กระตือรือร้นในการค้นหาความชอบของตนเอง ลดความกลัวสู่ความกล้า ช่วยพัฒนาทักษะในการใช้ชีวิตให้แก่เด็ก